Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. δ΄ 5-42)
21 Μαΐου 2006

Εἶναι ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες φορὲς ποὺ ὁ Χριστὸς ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο κάποιο ὑλικὸ ἀγαθό. Ὅπως σ᾽ αὐτὴ τὴν συνάντησή Του μὲ τὴν Σαμαρείτιδα στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, κατὰ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννη. Τῆς ζητεῖ νὰ τοῦ προσφέρει τὸ νερό· «δός μου νὰ πιῶ». Ζητεῖ τὴ βοήθειά της μὲ τὴν προσφορὰ τοῦ νεροῦ γιὰ νὰ ξεδιψάσει.

Ἐτούτη ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Χριστοῦ ἔχει μιὰν ἰδιαίτερη σημασία καὶ ἐκφράζει ἕνα σοβαρότατο λόγο. Ἡ ζήτηση τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν Χριστό, δὲν σημαίνει πὼς ἔχει ἀνάγκη αὐτοῦ τοῦ ὑλικοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ γίνεται γιὰ νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀνθρώπους νὰ Τοῦ προσφέρουν ἀπ᾽ αὐτὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ποὺ ἔχουν ἀνάγκη στὴν καθημερινότητά τους.

Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ἐνέργειά Του αὐτὴ ζητεῖ «τὸ ἔλασσον» τὸ λιγότερο, γιὰ νὰ προσφέρει τὸ «μεῖζον», τὸ μεγαλύτερο, δηλαδὴ τὰ δῶρα Του, τὰ ὁποῖα συγκροτοῦν τὴν ζωὴ καὶ τὴν διατηροῦν. Γιατὶ Αὐτὸς μονάχα μπορεῖ νὰ δώσει, νὰ προσφέρει αὐτὰ τὰ οὐράνια δῶρα. Ζητεῖ τὸ γήϊνο νερὸ γιὰ νὰ ξεδιψάσει τὴν ἀνθρώπινη δίψα καὶ προσφέρει «τὸ ζωντανὸ νερό, ποὺ εἶναι ἱκανὸ νὰ κατασιγάση γιὰ πάντα τὴ δίψα τῶν ἀνθρώπων». Ἔτσι στὴν προσφορὰ τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ὁ Χριστὸς ἀντιπροσφέρει «τὸ μέγιστο, τὸ αἰώνιο νερὸ, ποὺ δὲν στερεύει ποτέ». Τὰ οὐράνια δῶρα Του, «ποὺ ἔχουν τὶς διαστάσεις στὶς ἀσύλληπτες κι ἀπίθανες, ποὺ μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συλάββη...».

Ἡ πράξη αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀκόμη χαρακτῆρα ἀντιεγωϊστικό. Ὁ Χριστὸς δὲν ἐμφορεῖται ἀπὸ ἐγωϊσμὸ ὅτι δηλαδὴ μόνον Αὐτὸς μπορεῖ νὰ δίδει. Δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ φαίνεται πὼς Αὐτὸς μόνο εἶναι ἱκανός. Γιατὶ τότε ταπεινώνει τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν, νὰ προσφέρουν. Καὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν, ἀφοῦ δὲν ἔχουν κάτι δικό τους. Τὰ πάντα ἀνήκουν στὸ Θεό.

Μὰ καὶ σ᾽ αὐτὴ τὴν περίπτωση οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ δώσουν στὸ Χριστὸ κάτι ἀπὸ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά. Κι αὐτὸ τοὺς δίδει μεγάλη χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση, ὅτι κι αὐτοὶ μποροῦν νὰ δίδουν στὸν Χριστὸ ἔστω καὶ ἂν αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ δικά Του.

Ἄλλωστε στὴ θεία Εὐαχριστία τὸ λέμε ξεκάθαρα. Λέμε λοιπὸν πὼς προσφέρουμε τὰ

δικά Του ἀπὸ τὰ δικά Του. «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν Σὺ προσφέρομεν...» Κι αὐτὸ εὐχαριστεῖ τὸν Χριστὸ γιατὶ δίδει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἄνθρώπους νὰ Τοῦ προσφέρουν ὡς ἀδελφοί Του, πλασμένοι κατ᾽ εἰκόνα καὶ καθ᾽ ὁμοίωση δική Του.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν δέχεται τ᾽ ἀνθρώπινα δῶρα, ποὺ προσφέρονται μὲ ἀγάπη. Ἔστω αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Ἔτσι δὲν νοιώθουν ταπεινωμένοι, ἀντίθετα εἶναι εὐτυχεῖς γιατὶ μποροῦν νὰ προσφέρουν αὐτὸ τὸ λίγο καὶ τὸ μικρό. Κι᾽ αὐτὸ τὸ λίγο καὶ τὸ μικρό, ποὺ προσφέρεται μὲ ἀγάπη, ὁ Χριστὸς τὸ κάνει μεγάλο καὶ πολύ.

«Μονάχα ὁ ἄκρατος ἐγωϊσμὸς ἔχει τὴν ἀποκρουστικὴ ἀπαίτηση νἆναι μονάχα δότης». Ὁ Χριστὸς ὅμως, ποὺ λειτουργεῖ ὁλωσδιόλου ἀντίθετα, ὄχι «μονάχα δέχεται τ᾽ ἀσήμαντα δῶρα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ζητεῖ τὸ ἐφήμερο, γιὰ νὰ ἀντιδωρίση τὸ αἰώνιο». Ὅπως ἔκανε μὲ τὴν Σαμαρείτιδα· ζητεῖ νερὸ καὶ προσφέρει τὸ νερὸ τὸ αἰώνιο.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμός Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν μονολογεῖ στὴν αγάπη, μὰ διαλέγεται μὲ τοὺς ἀδελφούς Του, σ᾽ ἕνα διάλογο «ὑψηλοῦ τόνου καὶ ὑψηλῆς πνοῆς». Δηλαδὴ δίδει τὴν ἀγάπη Του καὶ παρέχει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀνθρώπους ν᾽ ἀπαντήσουν μὲ τὴν δική τους ἀγάπη.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, βλάπουμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ νὰ ζητεὶ νερὸ ἀπὸ τὴν Σαμαρείτιδα. Νὰ «ζητιανεύει» τὴ βοήθειά της καὶ νὰ ζητεῖ τὴν παροχὴ ἑνὸς ὑλικοῦ ἀγαθοῦ. Ἐνῶ Αὐτὸς ὡς Θεός, τὰ ἔχει ὅλα καὶ τὰ ὁρίζει ὅλα. Ἂν κινήσει τὸ χέρι Του τὰ πάντα ὑπακούουν. Ὁ ἱερὸς ψαλμωδὸς Δαυΐδ θὰ ἀναφέρει σχετικά: «Ὅταν Ἐσὺ ἀνοίξης τὴν χεῖρα σου, θὰ σκορπίσης τόσα ἀγαθά, ὥστε τὰ σύμπαντα θὰ γεμίσουν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν εὐεργεσιῶν καὶ δωρεῶν σου». Ἐνῶ ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος θὰ περιγράφει τὸ γεγονὸς τῆς ἐπιπλήξεως τῆς θαλάσσης: «Σώπα, βουβάθητι! Καὶ κατέπεσεν ὁ ἄνεμος καὶ ἔγινε μεγάλη γαλήνη στὴν θάλασσαν».

Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ ὁρίζει τὰ πάντα καὶ τὰ κατευθύνει, καταδέχεται νὰ ζητεῖ νερὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρία νὰ Τοῦ τὸ προσφέρει. Ἔτσι, αἰσθάνεται τιμημένος καὶ εὐλογημένος. Ὅτι μπορεῖ κι αὐτὸς νὰ ζεῖ τὴ χαρὰ νὰ προσφέρει τὸ πιὸ μικρὸ καὶ ἀσήμαντο.

Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀγαπᾶ καὶ μᾶς τιμᾶ. Καὶ μᾶς δέδει ὅλα τ᾽ ἀγαθά Του πλουσιοπάροχα. Ὅλα τὰ δῶρα Του γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ταυτόχρονα δίδει εὐκαιρίες σὲ ἐμᾶς νὰ Τοῦ ἀντιπροσφέρουμε τὰ δικά Του πάλι μὲ ἀγάπη, τιμὴ

καὶ σεβασμό. Καὶ εἶναι ὅ,τι καλύτερο καὶ ὡραιότερο, νὰ μάθουμε ὄχι μόνο νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Χριστό, μὰ καὶ νὰ Τοῦ προσφέρουμε τὸ καλύτερο, τὴν καρδιά μας.

Ἀρχιμ. Ν.Π.